

[Mølgaard]

radioordning. For man taler jo florumvundet. Det, man nu vil, er bl. a. decentralisering, siger man – helt ud til det nære samfund, tilbyder ministeren. Det vil dog ifølge lovforslagsteksten konkret sige ud til amtsrådene. Nu skal de i endnu højere grad end hidtil have lov til at diktere, censurere, kommandere med de lokale sendere.

Det ligner, som andre ordførere har været inde på, en opfordring til dans med partiet venstre, en opfordring til et SV-forlig på det grundlag, at der jo enten er et venstreflertal eller et socialdemokratisk flertalsstyre i landets amter, og disse parlamentarisk trænedes partier – som det vist hedder – må vel nok formodes at kunne blive enige om en sådan handel, hvor man kan dele i porten med hensyn til pladserne dér, hvor styret skal finde sted. Og det i forligets, i forbrødringens, i det samarbejdende folkestyres navn, ja, og minsandt også i decentraliseringens navn! En genial invitation til V – det betyder til venstre – må man beundrende betegne ministerens forslag som.

Men det giver ikke bedre regionalprogrammer, det giver ikke større lokal selvbestemmelsesret for lytterne og seerne, tværtimod. Det vil gøre regionalsenderne til lokale PR-tjenester for de siddende amtsrådsflertal, og det vil sandt at sige være rigtig godt skidt for programvirksomheden, for radioens medarbejdere, men især for de stakkels sagesløse lyttere og seere rundt om i landets regioner, som absolut ingen indflydelse får ad den vej, al den stund de vælger deres amtsråd ud fra alle mulige andre kriterier end lige netop programpolitiske.

Man behøver blot at erindre sig et amtsprogramrådsmedlem fra Nyborg, som forleden stod frem, alvorligt vred på regionalradioen, fordi dens medarbejdere i det lokale tv-eksperiment, der for nylig blev gennemført, turde sætte spørgsmålstegn ved Kommunekemis sundhedspåvirkninger af borgerne i Nyborg og omegn. Den slags farlig radio og tv er der ikke brug for, ifølge den pågældende, for alsidigheden og oplysningen er ikke noget, der har med oplysning om den slags at gøre; den slags bør forties. Realiteten er jo, at pressen rundt om i landets mange egne ofte har brug for alternative oplysningskanaler, fordi den lokale dagspresse foretrækker at tie og der er grund til at tale.

Men se, om denne gæve socialdemokrat ikke for frem med udokumenterede angreb på regionalradioens medarbejderkorps. De laver ikke noget og da slet ikke noget godt, fik man at vide fra den pågældendes side. Han er vist rangermester og var mildt sagt kommet ind på et sidespor.

Jeg håber, kulturministeren er enig med mig vedrørende kritik af en sådan generel karakter af de mange medarbejdere, fremsat af amtsrådets tillidsmand i radiospørgsmål. Tilfældet er jo absolut ikke enestående. Man kan så glæde sig over, at denne aktivt lyttende og seende, men fremfor alt råbende amtsrådstillidsmand endnu ikke har megen kompetence, men det ville ministeren jo altså give ham, og så kan han kneble medarbejderne, hvis de ikke makker ret. Det kan ikke være rigtigt.

Tværtimod viser jo alle erfaringer, at den journalistiske frihed og alsidighedshensynet ensidigt taler for at undgå politikerstyring. Medarbejderne, der er ansat i regionalradioen, skal for fremtiden alene være ansat i de opdeltede elementer. Dermed vil de helt og fuldt komme i lommen på disse hovedsagelig amtsrådsdirigerede instanser, og jeg tror, det vil være farligt for den levende radio, der tør tage debatspørgsmål, der trænger til at komme frem i lyset, op. Det bliver amtsrådenes radio og tv.

Det, vi ønsker i retsforbundet, er decentralisering og det på alvorlig vis, sådan at man lokalt i de lyttervalgte programråd kan disponere frit i samvirke med medarbejderne om placeringen af sendetider og programpolitikken i det hele taget, men det skal ikke være amtsrådsflertallets forlængede arme, der her opererer, for så har vi jo censuren. Medarbejderstyrken og økonomien skal blot stilles til fri rådighed fra central side, altså fra centralinstitutionen Danmarks radios side, efter bloktilskudskriterier. Så har man friheden derefter. Politikerstyringen af regionalradioen vil intet godt medføre, og dog vil man styrke den.

Vi kender det i den store målestok med de ulykkelige virkninger af politikerstyring i Danmarks radios centrale instanser i dag. Her er medarbejderfrihed forvaltet ud fra en alsidighedsforpligtelse, der er brug for, men Danmarks radios centrale politiske instanser prøver undertiden at kneble de principper, som loven skærer kraftigt nok ud, imod lo-